

nou pohledávku (§ 449 obč. zák. a §§ 13 a 26 knih. zák.), správně nižší soudy nejen zamítly žalobu předního žalobce na zaplacení zápůjčky, ale vyhověly žalobě protižalobce, aby přední žalobce dal souhlas k výmazu práva zástavního. Přední žalobce opřel svou žalobu výhradně jen o zápůjčku, kterou jeho cedent žalovanému hotově poskytl, označil svou žalobu jako žalobu hypotekární a dal ji také knihovně poznamenati (§ 59 knih. zák.).

Čís. 4622.

Zabavena-li je n peněžitá mzda, nelze při výpočtu existenčního minima přihlížeti k naturálním požitkům.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Rv I 1918 24)

Nemanželský otec žalobkyně byl zaměstnán u žalovaného jako čeledín za měsíční mzdu 120 Kč, za stravu a byt. Žalobkyni byla povolena proti nemanželskému otci ku vydobytí výživného exekuce zabavením dvou třetin peněžité mzdy, příslušející dlužníku proti žalovanému s tím, že se mu ponechává existenční minimum 3.000 Kč, a příkázáním zabavených důchodů k vybrání. Ježto žalovaný, jemuž bylo jako poddlužníku zapovězeno, by zabavené důchody dlužníku nevyplácel, žalobkyni ničeho nevyplatil, domáhala se na něm zaplacení toho, co součtem peněžité mzdy, hodnoty stravy a bytu vybývalo po odečtení ročních 3.000 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Dovolatel právem vytýká odvolacímu rozsudku, že v něm sporná věc nebyla posouzena po právní stránce správně. Jak zjištěno, zabaveny byly na návrh žalující strany Františku S-ovi, čeledínu u žalované dvě třetiny mzdy 120 Kč, příslušející mu penízem 120 Kč měsíčně, tedy zabaven mu byl ročně peníz 960 Kč s ponecháním exekučního minima 3.000 Kč ročně. Takové exekuce mají býti podle §u 39 čís. 8 a předposledního jeho odstavce exekučního řádu i z úřední moci zrušeny po výsledku stran, což se však podle exekučních spisů nestalo. Dovolatel spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že odvolací soud míní, že při výpočtu dlužníkovy existenčního minima 3.000 Kč nemůže býti vzata za základ jenom peněžitá mzda, nýbrž že musí býti vzaty v úvahu veškeré dlužníkovy požitky, t ř e b a s b y a n i n e b y l y z a b a v e n y, tudíž také jeho nárok na poskytování čeledínské stravy a bytu, a ponevadž zjistil, že s peněžitou mzdou činí veškeré tyto dlužníkovy požitky úhrnem 4.045 Kč, že po odečtení existenčního minima 3.000 Kč zbývá exekuci podrobena ročně 1.045 Kč, a dále, že odvolací soud míní, že, když dvě třetiny mzdy činí 960 Kč ročně, čímž peníz 1.045 Kč nebyl vyčerpán, že bylo povinností dovolatelovou podle §u 308 ex. ř. tento peníz žalující straně odváděti. Tohoto právního názoru odvolacího soudu

nelze sdílet. Podle §§ 54 čís. 3, 63 čís. 4, 294 ex. řádu nabyta žalující strana zástavního práva jenom na peněžitě mzdě a v rozsahu exekuci povolujícího usnesení, nenabyta ho na dlužníkově nároku, na poskytování čeledínské stravy a bytu, proto tento nárok nemůže přicházeti v úvahu při posuzování nezabavitelné částky dlužníkovy mzdy. Pro posouzení toho, co bylo povoleno, je rozhodujícím pouze právní moci nabytější usnesení exekuci povolující, a toto usnesení je tak jasné, že nedopouští jiného výkladu, než který vyplývá z něho samého zcela srozumitelně. Příkaz dovolateli jako poddlužníku nedotýkal se nikterak dlužníkovu nároku na poskytování čeledínské stravy a bytu, proto dovolatel ani nebyl oprávněn, by hodnotu tohoto nároku včítal do zabavené peněžitě, určitou částkou a to podle dovolatelova prohlášení jako poddlužníka správně udané mzdy. Jenom z této peněžitě mzdy mělo zůstat 3.000 Kč dlužníku volných. Že takový návrh exekuční nevede k výsledku, to si měla žalující strana uvědomiti, když jej učinila.

Čís. 4623.

Bylo-li zařízení v podniku schváleno příslušným úřadem, neručí podnikatel třetím osobám za úraz, zakázal-li zřejmým způsobem přístup do podniku. Vina na tom, že do podniku vloudil se nedospělec, stihá ty, jimž přísluší nad ním dle zákona dozor.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Rv I 1946/24.)

Nezletilý žalobce (v době úrazu devítiletý) byl zachycen v žalobcově pile hřídelovým výčnělkem stroje a těžce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice z polovice důvodem po právu, shledav rovnoměrné zavinění obou stran. Odvolací soud k odvolání obou stran napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D u v o d y:

Odvolací soud spatřuje spoluzavinění žalovaného na žalobcově úrazu, srovnává se v této příčině s právním názorem soudu první stolice, jednak v opomenutém zahrazení hřídelového výčnělku, jednak v opomenutém dozoru nad přístupem do pily a do podpily. V onom směru míní odvolací soud, máje zjištěno, že část hřídele v délce 27½ cm vyčnívala do prostoru, od strojovny dřevěnou stěnou odděleného a sběračům pilin přístupného, že výčnělek tento vyžadoval nějakého opatření bezpečnostního, nedbá, že podle posudku znalců výčnělek tento nikoho neohrožuje, protože to má za vyvráceno skutečností, že žalobce přece jenom byl tímto výčnělkem zasažen, a protože tento případ není ojedinělým, poněvadž jest zjištěno, že matka žalobcova zachycena byla stejným způsobem za zástěru a ušla tělesnému úrazu jenom tím, že se zástěra utrhla, a poněvadž dále jest zjištěno, že Jan J. byl zachycen hřídelem za kabát, i musil škubnutím kus kabátu utrhnouti. Tento právní